

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Olomoucký kraj**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 27. 6. 2022, č. j. MZP/2022/330/1096, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2023, č. j. 11 A 60/2022-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Ministryně životního prostředí (dále jen „ministryně“) rozhodnutím ze dne 27. 6. 2022, č. j. MZP/2022/330/1096, zamítla námitky žalobce a shledala tak plně oprávněným opatření žalovaného ze dne 27. 4. 2022, č. j. MZP/2022/330/637. Na základě tohoto opatření nebyla žalobci vyplacena část dotace ve výši 465.497 Kč a 141.951,49 Kč na projekty „1a. REÚO - OA Mohelnice - budovy internátu a jídelny - a) zateplení“ a „5.1b. REÚO OA Mohelnice - budovy internátu a jídelny - b) vzduchotechnika“ z prostředků Operačního programu Životní prostředí podle § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Žalobce v rozporu s § 6 a § 36 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), nastavil diskriminačně zadávací podmínky veřejné zakázky na stavební práce, na něž měly být dotace poskytnuty, neboť požadoval splnění technické kvalifikace na pozici stavbyvedoucího doložením seznamu referenčních stavebních prací pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti, aniž by umožnil současné doložení zkušeností se stavbou obdobných budov.

[2] Proti rozhodnutí ministryně brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 11 A 60/2022-44, zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Městský soud konstatoval přezkoumatelnost rozhodnutí ministryně životního prostředí. Na projednávanou věc aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152. Mezi stranami není sporu o tom, že se pojmem „stavba občanské vybavenosti“ rozumí stavba definovaná v § 6 vyhlášky č. 698/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „vyhláška č. 698/2009 Sb.“). K žalobní námitce, že není zřejmé, o jaké obdobné budovy ve vztahu k nastaveným kvalifikačním podmínkám se má jednat, městský soud upozornil, že žalovaný tyto stavby v opatření demonstrativně uvedl a stejně tak učinila i ministryně v rozhodnutí o námitkách. S ohledem na znění § 6 vyhlášky č. 698/2009 Sb. nebylo nutné, aby správní orgány ve svých rozhodnutích pojem „obdobných staveb“ podrobněji specifikovaly. Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce, že definice kvalifikačních předpokladů stavbyvedoucího v opatření žalovaného neodpovídala zadávací dokumentaci.

[4] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že žalovaným uváděnou komerčně administrativní budovu lze považovat za stavbu pro obchod a služby ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 698/2009 Sb. a obytnou budovu lze považovat za stavbu ubytovacího zařízení podle § 6 odst. 1 písm. j) téže vyhlášky. K tomu uvedl, že žalobce nesprávně interpretuje rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2017, č. j. 29 Af 29/2015-304. Ten měl za to, že administrativní budova či obytná budova je stavbou obdobnou ke stavbě občanské vybavenosti, avšak v tehdy projednávané věci se nejednalo o stavbu občanské vybavenosti podle § 6 vyhlášky č. 698/2009 Sb. Žalobci přitom bylo vytýkáno, že neumožnil doložit technickou kvalifikaci stavbami obdobnými stavbám občanské vybavenosti, a proto byla zadávací dokumentace diskriminační, tedy v rozporu s § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Tento závěr žalobce relevantním způsobem nevyvrátil, nadto § 6 vyhlášky č. 698/2009 Sb. obsahuje taxativní výčet budov, které je možné považovat za „stavby občanské vybavenosti“. Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 9. 2013 (uvedené v opatření) je nepřiléhavé. Dále podotkl, že žalobce ani závěr žalovaného kvalifikovaně nezpochybnil, když se omezil pouze na argument, že pojem občanské vybavenosti zahrnuje i výše uvedené stavby, z čehož dovozoval, že je (předmět požadovaných referenčních zakázek) vymezen dostatečně široce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou v jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu podřadil pod důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že městský soud přisvědčil závěru žalovaného ohledně diskriminačního nastavení kvalifikačního předpokladu u požadavků na referenční zakázky u pozice stavbyvedoucího ve smyslu § 79 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek, avšak diskriminačním nebyl shledán požadavek na referenční zakázky vážící se k osobě dodavatele ve smyslu § 79 odst. 2 písm. a) téhož zákona na stavební práce, jejichž předmětem bylo provedení energetických úsporných opatření, včetně stavebně montážních

pokračování

prací na objektu občanské vybavenosti dle § 6 vyhlášky č. 698 Sb. (vyjma staveb, které nemají obdobnou povahu). Městský soud přičetl stěžovateli k tíži, že použitím výrazu „obdobný“ v čl. 8.11.B.3 (stejně jako v čl. 8.11A.a) zadávací dokumentace nebyl precizován požadavek na referenční zakázky u stavbyvedoucího, přestože se pro stanovení kvalifikačních podmínek v podobě referenčních zakázek obecně [podle § 79 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek] a pro kvalifikační požadavky kladené na stavbyvedoucího jedná o tutéž zakázku s dostatečně specifikovaným předmětem plnění. K tomu stěžovatel uvádí, že každý zdatný uchazeč musí být schopen posoudit svoji možnost prokázání kvalifikace a je si vědom, jaké stavby (neuvedené v § 6 vyhlášky č. 698 Sb.) jsou obdobné ve vztahu k referenčním stavbám a že jimi může doložit požadovanou kvalifikaci.

[7] Za předpokladu, že požadavek na referenční zakázky stavbyvedoucího měl být formulován precizně, jednalo se podle stěžovatele o požadavek zcela legitimní. Stavby občanské vybavenosti jsou stavbami s náročnějšími požadavky ve vztahu k veřejnosti, zejména dochází-li v průběhu realizace zakázky k pohybu osob v prostorách, v nichž probíhají stavební práce. Stavbyvedoucí přitom odpovídá za zajištění dodržování povinností k ochraně života, bezpečnosti práce, zdraví a dodržení rozhodnutí a jiných opatření vydaných k realizaci stavby. Stěžovatel požadoval v zadávací dokumentaci provedení stavebních prací bez přerušení provozu, takže byl legitimní rovněž požadavek na předchozí zkušenost stavbyvedoucího s týmiž stavebními pracemi. Termín „obdobný“, který podle žalovaného absentoval v požadavku na kvalifikační předpoklad stavbyvedoucího, nereflexuje potřeby stěžovatele. Městský soud klade přílišný důraz na slovní formulace. Ze zadávací dokumentace vyplývá zřejmý cíl, s nímž korespondují kvalifikační podmínky ve vztahu k rozsahu a složitosti veřejné zakázky. O tom, že se nejednalo o diskriminační podmínky, svědčí fakt, že žádný z uchazečů nebyl ze zadávacího řízení vyloučen pro nesplnění kvalifikačních předpokladů.

[8] S ohledem na výše uvedené se stěžovatel domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný rekapituluje průběh řízení, je přesvědčen o zákonnosti svého postupu a odkazuje na svá podání učiněná v řízení před městským soudem. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost byla podána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy *tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[11] Podle § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti*. Podle odstavce druhého téhož ustanovení, *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace*.

[12] Tyto zásady jsou dále konkretizovány v § 36 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, podle kterého *zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže (vychází ze zásady nediskriminace), a v § 73 odst. 6 téhož zákona, podle kterého, pokud zadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit, a) která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a b) minimální úroveň pro jejich splnění.*

[13] Podle § 36 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, *zadávací podmínky zadavatel stanoví a poskytne dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele.*

[14] Podle § 79 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, *kritéria technické kvalifikace stanoví zadavatel za účelem prokázání lidských zdrojů, technických zdrojů nebo odborných schopností a zkušeností nezbytných pro plnění veřejné zakázky v odpovídající kvalitě. Zadavatel může považovat technickou kvalifikaci za neprokázanou, pokud prokáže, že dodavatel má protichůdné zájmy, které by mohly negativně ovlivnit plnění veřejné zakázky.*

[15] Podle § 79 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, *k prokázání kritérií technické kvalifikace zadavatel může požadovat seznam stavebních prací poskytnutých za posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení včetně osvědčení objednatele o řádném poskytnutí a dokončení nejvýznamnějších z těchto prací; zadavatel může stanovit, že budou zohledněny doklady i za dobu delší než posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřené úrovně hospodářské soutěže.*

[16] Podle § 79 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek, *k prokázání kritérií technické kvalifikace zadavatel může požadovat seznam techniků nebo technických útvarů, které se budou podílet na plnění veřejné zakázky, a to zejména těch, které zajišťují kontrolu kvality nebo budou provádět stavební práce, bez ohledu na to, zda jde o zaměstnance dodavatele nebo osoby v jiném vztahu k dodavateli.*

[17] V posuzované věci stěžovatel stanovil minimální úroveň pro splnění kritéria technické kvalifikace ve vztahu k osobě stavbyvedoucího následovně:

Minimální úroveň pro splnění kvalifikačního předpokladu je stanovena:
pro pozici stavbyvedoucí:

- autorizovaná osoba v oboru **pozemní stavby** (podle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ve znění pozdějších předpisů);
- minimální odborná kvalifikace: **délka praxe minimálně 5 let** na pozici stavbyvedoucího pozemních staveb
- reference: zkušenost s vedením minimálně 2 dokončených zakázek na pozici stavbyvedoucího či hlavního stavbyvedoucího, jejichž předmětem bylo provedení stavebně montážních prací na objektu občanské vybavenosti o finančním objemu min. 25 mil. Kč bez DPH u každé z nich.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 29. 4. 2024, č. j. 4 Afs 251/2023, k závěru, že výslovným neumožněním doložení požadavků na technickou kvalifikaci prostřednictvím staveb obdobných staveb občanské vybavenosti stanovil stěžovatel zadávací podmínky diskriminačně, a bezdůvodně tak omezil hospodářskou soutěž. V tehdy projednávané věci byla posuzována otázka diskriminačního vymezení kvalifikačních požadavků na dodavatele ve smyslu § 79 odst. 1 ve spojení s § 79 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, nikoli technických požadavků na osobu technika (zde stavbyvedoucího) podle § 79 odst. 1 ve spojení s § 79 odst. 2 písm. c) téhož zákona, nicméně závěry ohledně diskriminačního vymezení obdobných kvalifikačních nároků lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc a Nejvyšší správní soud nemá důvod se od nich odchýlit. Závěry tohoto rozsudku jsou oběma účastníkům řízení známy, takže na ně soud pro stručnost odkazuje.

[19] Rovněž v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného a městského soudu, že stěžovatel porušil zásadu zákazu diskriminace tím, že stanovenými zadávacími podmínkami bezdůvodně vytvořil překážku hospodářské soutěže, když neumožnil prokázání splnění technické kvalifikace kladené na osobu stavbyvedoucího stavebmi obdobnými stavebmi občanské vybavenosti. Současně porušil zásadu přiměřenosti, neboť požadoval prokázání technické kvalifikace nepřiměřeným způsobem vzhledem ke složitosti a rozsahu veřejné zakázky. Povinnost umožnit v zadávacích podmínkách prokázání technické kvalifikace i jinou obdobnou stavbou, než stavbou občanské vybavenosti vyslovil zdejší soud již dříve např. v rozsudcích ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 As 185/2017-31, a ze dne 9. 5. 2023, č. j. 6 Afs 47/2022-34.

[20] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že úmyslem stěžovatele nebylo *a priori* nastavit kvalifikační požadavky diskriminačně, a omezit tak účast potenciálních dodavatelů na veřejné zakázce. V důsledku požadavku na splnění technické kvalifikace stavbyvedoucího doložením seznamu referenčních stavebních prací pouze ve vztahu ke stavebám občanské vybavenosti však stěžovatel znemožnil účastnit se zadávacího řízení dodavatelům, kteří disponují stavbyvedoucími majícími zkušenosti s realizací staveb, které svou povahou a rozsahem odpovídají předmětu veřejné zakázky, nikoliv však specificky staveb občanské vybavenosti. Stěžovatel tak po dodavatelích požadoval prokázání technické kvalifikace nepřiměřeným způsobem vzhledem ke složitosti a rozsahu veřejné zakázky, aniž by stanovení kvalifikačních požadavků dostatečně odůvodnil specifickým předmětem plnění veřejné zakázky.

[21] Stejně tak nelze přisvědčit stěžovateli, že kvalifikační požadavek nemohl mít skutečně diskriminační charakter, a to s ohledem na skutečnost, že žádný z uchazečů nebyl ze zadávacího řízení vyloučen pro nesplnění kvalifikačních předpokladů. Argumentace stěžovatele neobstojí vzhledem k ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která požaduje, aby byl okruh možných dodavatelů soutěžících o zakázky hrazené z veřejných prostředků co možná nejširší za účelem dostatečného působení účinku konkurence (např. rozsudek ze dne 29. 5. 2018, č. j. 2 Afs 375/2017-30, a ze dne 20. 10. 2022, č. j. 4 As 165/2022-29). Nelze přitom již zpětně určit, kolik potenciálních dodavatelů by se zadávacího řízení účastnilo, kdyby stěžovatel umožnil prokázání splnění technické kvalifikace stavbyvedoucího i obdobnými stavebmi stavebmi občanské vybavenosti, resp.

kolika potenciálním dodavatelům znemožnil svým postupem účast v zadávacím řízení. Není tak rozhodné, zda kvalifikační požadavek stanovený stěžovatelem skutečně diskriminační charakter měl, ale postačí, že jej mohl mít, a mohl tak vést k nedůvodnému omezení hospodářské soutěže.

[22] Podstatou kasační argumentace stěžovatele je ovšem domněnka, že pokud nebyl shledán diskriminačním požadavek na doložení technické kvalifikace dodavatele podle § 79 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, jímž umožnil doložení kvalifikace stavbami obdobnými ke stavbám občanské vybavenosti, nelze stěžovateli důvodně vytýkat, že tento požadavek neprecizoval ve vztahu k požadavkům na technickou kvalifikaci stavbyvedoucího ve smyslu § 79 odst. 2 písm. c) téhož zákona, neboť se z pohledu veřejné zakázky jedná o týž předmět plnění.

[23] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pro posouzení věci je třeba striktně rozlišovat mezi požadavky na technickou kvalifikaci podle § 79 odst. 2 písm. a) a podle § 79 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek. Tyto požadavky jsou na sobě zcela nezávislé a je pouze na zadavateli (zde stěžovatel), jak je v zadávací dokumentaci vymezí. To vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010-182, konstatoval, že „*zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za jeho zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen ho zpracovat dostatečně kvalitně a s patřičnou odborností tak, aby na jeho základě bylo možno podat odpovídající a především vzájemně porovnatelné nabídky.* (pozn. - zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem)“. V rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 63/2014-28, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*každý zadavatel má v zadávací dokumentaci, např. formou definování technických podmínek či kvalifikačních požadavků možnost stanovit konkrétní parametry, bez jejichž splnění se dodavatel o veřejnou zakázku úspěšně ucházet nemůže. Uvedeným způsobem současně zadavatel ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Proto je třeba při nastavení těchto parametrů, požadavků či podmínek (v zadávací dokumentaci) dbát shora zmíněných zásad vymezených v § 6 ZVZ, jejichž respektování se ostatně prolíná celým řízením o veřejných zakázkách*“. V rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 69/2012-55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění*“. Obsah zadávacích podmínek přitom nelze domýšlet na základě předmětu dané veřejné zakázky. To dokládá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2022, č. j. 4 As 165/2022-29, v němž byl učiněn závěr, že „*zadavatel má širokou možnost úvahy ohledně volby technických kvalifikačních předpokladů a není úkolem dozorových orgánů, resp. správních soudů, aby na místo zadavatele domýšleli vhodnější kvalifikační předpoklady*“.

[24] Argument stěžovatele, že na osobu stavbyvedoucího je možné vztáhnout kvalifikační požadavky na dodavatele vzhledem k vymezení předmětu veřejné zakázky, nemůže ve světle výše uvedených úvah obstát, neboť nemůže po správních orgánech, soudech ale zejména po potenciálních dodavatelích požadovat, aby za něj obsah požadavků na technickou kvalifikaci jakkoli domýšleli. Právě dodavatelé totiž na základě vymezených zadávacích podmínek zvažují, zda se budou zadávacího řízení účastnit či nikoli.

[25] Nejvyšší správní soud nesouhlasí též s tvrzením stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného, resp. městského soudu je zbytečně formalistické, když stanovuje přehnané nároky na

pokračování

formulaci podmínek zadávací dokumentace bez ohledu na obecně vnímanou praxi a znalost trhu. Co se rozumí obecně vnímanou praxí a znalostí trhu však již blíže nekonkretizuje. Jak vyplývá z výše citované judikatury, zadavatel je povinen jím stanovené kvalifikační požadavky dostatečně odůvodnit. Důvodnost stanovení konkrétní zadávací podmínky se přitom musí vždy opírat o legitimní potřebu zadavatele, přičemž důkazní povinnost leží v tomto ohledu na zadavateli (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, ze dne 30. 3. 2022, č. j. 8 As 203/2020-168, a ze dne 13. 2. 2023, č. j. 6 As 338/2021-52). Stěžovatel požadavek na prokázání technické kvalifikace neodůvodnil žádnou specifickou podmínkou či odlišností od běžných podmínek, za kterých jsou stavby podobného charakteru realizovány (to činí až v kasační stížnosti). Požadavek na preciznější formulaci kvalifikačních požadavků Nejvyšší správní soud proto považuje za zcela oprávněný.

[26] Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že stěžovatel porušil pravidla zadávání veřejných zakázek tím, že v rozporu s principy proporcionality a zákazu diskriminace nedůvodně omezil hospodářskou soutěž a stanovil nepřiměřený požadavek na prokázání technické kvalifikace. Lze tedy uzavřít, že nebyl naplněn stěžovatelem namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu